

Sygn. akt VIII U 1389/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodnicząca sędzia Anna Capik-Pater	

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2022r. w Gliwicach

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 31 sierpnia 2021 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

(-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt. VIII U 1389/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 sierpnia 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021r. poz. 291 ze zm.) odmówił ubezpieczonemu B. S. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110 ww. ustawy. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów, ani też nie ujawnił nowych okoliczności nieznanych dotychczas organowi rentowemu, które pozwoliłyby na merytoryczne rozpoznanie jego wniosku.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie jego emerytury, zgodnie z wnioskiem. W szczególności nie zgodził się z nieprzeliczeniem jego świadczenia w oparciu o art. 110. Wniósł również o przeprowadzenie dowodu z dotychczas przedłożonych dowodów, na okoliczność wyliczenia prawidłowej wysokości jego emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podkreślił, że przedłożone przez odwołującego dotychczas dokumenty

nie pozwolą na ustalenie takiego dwudziestolecia, przypadającego choć w części po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury, które pozwalałyby na ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury (wvpw), na poziomie wyższym niż ustalony wyrokiem przeliczającą emeryturę na podstawie art. 110a, tj. wyższym niż 283,99%, zatem obecnie odwołujący nie ma prawa do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony B. S. urodził się (...) Na mocy decyzji z 9 sierpnia 2000r. ubezpieczony nabył emeryturę górniczą od 1 sierpnia 2000r., tj. od ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z okresu od stycznia 1982r. do grudnia 1991r. Wyliczony w oparciu o te zarobki, ustalony ostatecznie decyzją z 10 grudnia 2004r., wvpw wyniósł 313,07% i został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury górniczej kontynuował zatrudnienie.

Następnie ubezpieczony 6 lutego 2020r. wystąpił z wnioskiem o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. Do wniosku dołączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1975-2000 z (...) S.A. w G. oraz za rok 2019 z Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) Sp. z o.o.

W załatwieniu tego wniosku, decyzją z 4 marca 2020r. (...) Oddział w O. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych: 1980-1999, wyniósł 287,89%. Organ rentowy nie uwzględnił zarobków z roku 2019, ponieważ kwota zarobków z tego roku nie była najkorzystniejsza.

W toku postępowania sądowego, na skutek odwołania od powyższej decyzji, Sąd w sprawie VIII U 494/20 ustalił, że obliczony zgodnie z art. 110a, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 283,99% i jest wprawdzie niższy od poprzednio ustalonego, tj. 313,07%, jednak równocześnie wyższy od 250%. Obliczenia tego wskaźnika dokonano w oparciu o zarobki z lat 1980, 1982-2000, które w części, tj. za rok 2000, przypadają po przyznaniu emerytury górniczej. W efekcie wyrokiem z 2 marca 2021r., w sprawie VIII U 494/20, Sąd Okręgowy w Gliwicach zmienił decyzję z 4 marca 2020r. i przyznał odwołującemu prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wykonując powyższy wyrok, decyzją z 17 maja 2021r., organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury odwołującego na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, przyjmując do wyliczenia wysokości emerytury wvpw ustalony wyrokiem Sądu, z jego ustawowym ograniczeniem do 250%.

Następnie 18 sierpnia 2021r., ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o przeliczenie jego emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Do wniosku tego, ubezpieczony nie dołączył jakichkolwiek dowodów, nie powołał się też na nowe okoliczności. W efekcie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

Również, zarówno do odwołania, jak i w toku procesu, pomimo wezwania zarządzeniem z 9 grudnia 2021r., odwołujący nie przedłożył jakichkolwiek dowodów, nie powołał się też na nowe okoliczności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego.

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 291 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień zgłoszenia wniosku, będącego podstawą wydania zaskarżonej decyzji, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Postępowanie przed Sądem w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem kontrolnym mającym na celu sprawdzenie prawidłowości decyzji organu rentowego. Zakres rozpoznania sprawy jest wyznaczony zakresem przedmiotowym

i podmiotowym zaskarżonej decyzji. W niniejszej sprawie organ rentowy w istocie odmówił ubezpieczonemu prawa do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją z 17 maja 2021r.

Odwołujący zarówno składając wniosek o przedmiotowe przeliczenie, jak również w toku procesu nie przedłożył żadnych dowodów.

Sąd miał na uwadze, że wprawdzie zarobki, z 20 najkorzystniejszych lat, wykazane w dokumentacji emerytalnej odwołującego, pozwoliły na wyliczenie wyższego wwpw niż ustalony decyzją z 17 maja 2021r., tj. na poziomie 287,89%, jednak zarobki te przypadły przed rokiem 2000 i nie przypadły choć w części po przyznaniu prawa do emerytury górniczej. Z kolei zarobki z 20 najkorzystniejszych lat, z uwzględnieniem zarobków przypadających choć w części po przyznaniu prawa do emerytury, tj. z roku 2000, zostały uwzględnione w postępowaniu w sprawie VIII U 494/20 i pozwoliły na wyliczenie wwpw właśnie na poziomie 283,99%.

W konsekwencji w żadnej mierze nie pozwalają one na przeliczenie emerytury, poprzez uwzględnienie aktualnej kwoty bazowej, do czego pośrednio zmierzał odwołujący.

Zgodnie bowiem z art. 110 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym w chwili złożenia wniosku o przeliczenie emerytury: wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust. 1). Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130% (ust. 2). Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. (ust. 3).

Niewątpliwie zarobki przypadające choćby w części po przyznaniu prawa do emerytury nie pozwalają na ustalenie wwpw na poziomie wyższym niż dotychczasowy. Z tego też względu, obecnie ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do przeliczenia jego emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej.

W świetle ustalonego stanu faktycznego, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, Sąd uznał iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. (Dz.U. z 2018 poz. 265) mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ k.p.c. uznając, iż wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, do którego ubezpieczony nie załączyła żadnych nowych dowodów, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie jest konieczne, tym bardziej, iż odwołujący

w swoim odwołaniu od skarżonej decyzji nie zawarł wniosku o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych

i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§ 1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§ 2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§ 3).

(-) Sędzia Anna Capik – Pater